

Raquel Blanca

Afectada per una lesió medul·lar arran d'un accident, fa xerrades a les autoescoles

“Ara puc dir que he fet les paus amb l'accident”

● Fa gairebé quinze anys que la vida li va canviar radicalment per culpa d'un accident de trànsit. Ara transmet la seva experiència a conductors que han perdut els punts del carnet

Anna Puig
GIRONA

Com va ocórrer l'accident?

Acabava de fer dinou anys. En aquella època sortíem cada cap de setmana. Soc de Figueres i tot sovint anàvem a una discoteca a Sils. Sempre érem tres noies al mateix cotxe. Jo encara no conduïa i anava de copilot. El dia de l'accident vam sortir tres cotxes de Figueres. Als altres dos conductors els agradava córrer i anaven bastant ràpids. Nosaltres en l'anada ens vam mesurar. A la tornada, altre cop anàvem tots tres vehicles, amb la diferència que nosaltres també potser anàvem més ràpid del compte. L'accident el vam tenir molt a prop de Figueres, a les 5.40 de la matinada, en una zona on s'havia d'anar reduint la velocitat. La conductora va agafar el revolt més ràpid del compte i anava parlant per telèfon amb el del cotxe del davant.

Només vostè va patir les conseqüències de l'accident?

No, la noia del darrere també. Jo portava el cinturó mal posat, per sota l'aixella, fet que provoca el que es diu efecte submarí,

que és que amb el xoc t'enfones en el cotxe. I això és el que em va passar i vaig quedar atrapada. I la noia del darrera estava dormida, mig estirada, i no portava cinturó. I també va quedar atrapada. Totes dues tenim una lesió medul·lar. Ella la té a nivell dorsal, que seria per sota del pit. Ha d'anar amb cadira de rodes però els braços els té bé i li permet ser més autònoma. La meua és una lesió a nivell cervical i, per exemple, no puc moure els dits de les mans. I és una lesió que es diu incompleta, és a dir, que no tinc la medul·la trençada del tot. Això vol dir que, en el moment de l'accident, era molt important que em traguessin ràpid del cotxe per minimitzar els efectes. Però les tasques van durar una hora. Al final, l'afectació ha acabat sent pitjor.

Com va viure el procés per acceptar la nova situació?

La primera setmana no ets conscient del que t'ha passat. Després, els primers sentiments són de ràbia i impotència. Vaig estar ingressada vuit mesos a l'institut Guttmann i allà vaig viure molts dies d'incertesa perquè, al tenir una lesió incompleta, els metges no

Raquel Blanca, davant de la residència de Mifas a Girona, on resideix ■ ANNA PUIG

podien fer un diagnòstic clar del grau d'afectació. S'havia d'esperar que es desinflammés la medul·la. I en aquell moment pensava que em recuperaria, i m'aferrava a això. Abans de l'accident tocava el piano. Però al cap de tres mesos de recuperació, el metge em va dir que no el tornaria tocar mai més. Aquell dia vaig plorar molt.

Com es reprèn la vida després de l'hospital?

El primer dia que vaig sortir va ser un caos, les cames em tremolaven, tenia por... I tornar a casa de manera definitiva és un pas molt difícil. No hauria marxat mai de l'hospital. Al principi et sents molt diferent. I també vaig plorar molt en aquell moment. Crec que el que costa més assumir és que necessites ajuda. No és normal que als dinou anys hagis de dependre d'algú. Els primers anys vius perquè toca viure, per inèrcia. I arriba un moment en què fas un canvi.

Què motiva aquest canvi?

Acaba sent un procés de temps, i també trobes persones que t'ajuden a fer-lo. Per exemple, al principi em queixava molt i deia que preferia estar morta. I algu-

na vegada ho havia dit davant del meu germà petit, fins que un dia em va retreure que era molt egoista perquè la família estava molt feliç que jo estigués viva. Són petites coses... Aquelles paraules em van quedar gravades.

I ara fa xerrades en autoescoles a conductors que han perdut els punts o el permís de conduir. Com reacciona la gent quan escolta el seu cas?

Força bé, i tenen molt de respecte. Veus que hi ha gent a qui li serveix. I és una gran satisfacció. Personalment, m'ha anat molt bé fer aquestes xerrades. Ara puc dir que he fet les paus amb l'accident. Tota aquella ràbia del principi ja no existeix. És evident que vam fer unes imprudències i que vam tenir un punt de mala sort. Hi ha gent que fa el mateix i no li passa res. Per això faig les xerrades a l'autoescola, perquè la gent sigui conscient que el perill existeix.

Quan veu imprudències a la carretera, quin sentiment té?

Conduir és un acte de responsabilitat social. No estem sols a la carretera. I hi ha molta gent que es pren la conducció com un joc. Ho veig molt sovint a l'autoesco-

la. N'hi ha que estan enganxats a la velocitat, a l'alcohol, i aquestes xerrades serveixen a molta gent per reconèixer que tenen un problema. I què sento quan veig les imprudències? Primer, molta ràbia. Aquella persona no només està jugant amb la seva vida. Es tracta de ser més conscients, i les xerrades que fem, en aquest sentit, poden anar bé. Fins i tot serien adients per als que s'estan traient el carnet.

Quin missatge vol transmetre?

Quan tens un accident has de viure amb això i no se n'ha de fer un drama. El pitjor és al principi, però després vols viure com la resta. Ni millor ni pitjor. Però no se'ns tracta igual. O ens miren com si fóssim superherois o, a la inversa, es pensa que ja no podem fer moltes coses. El que volem és una vida normal. Però la societat no està adaptada i és molt hipòcrita. Et diuen que tens les mateixes oportunitats, però en realitat hi ha moltes barreres, tant arquitectòniques com mentals. No hi ha una cultura de la diversitat. La cadira no hauria de ser un impediment, sinó una metamorfosi. I al final has de ser tu qui trenqui les barreres. ■

NOMÉS AVUI
-21% d'IVA

DIA SENSE IVA

A Girona

MediaMarkt

Més informació a l'interior

1 8 4 4 2

8 4 3 7 0 0 6 1 4 8 0 8 5